לחמון בהדי הדדי ודוקא נקט כזית תרומה דאיכא איסור לאוכלו בטומאה אבל פחות מכזית לא וכן כזית חולין דאין איסור לאוכלו בטומאה לא שייך לומר מינו דמצטרף לענין טומאה מצטרף לענין שבת וא"ת מ"ש כזית תרומה מחצי זית דהא בתרומה ממאה ליכא אלא עשה כדמוכח בהערל (יבמות דף עב:) דהאוכלה בטומאת עצמה אינו לוקה וחצי זית נמי הא קי"ל כר' יוחנן דחצי שיעור אסור מן התורה (יומא פד.) וי"ל דמ"מ כזית חמיר מפי שהרי זית הוא שיעור ללקות עליו בכל מקום ולוקה לבית ממא אבל לבית מטור לא אע"ג דחשיב ללקות עליו זר האוכלו מש"ה לא חשיב בפחות מגרוגרת כיון דאיסור זרות לא בא מ"י הוצאה זו: *פחות מכזיתה אוכלין. ס"ה דה"מ למימר דאיכא כביצה אוכלין אחין הם גריכין לגירוף וכזית לבד גריך לגירופן א"כ אור"י דנקט דוקא פחות מכזיתה אבל כביצה אפשר דאין מצטרף כיון שקודם לירוף כבר ממעת דילמא שבע לה טומאה דבעיא היא בהקומץ רבה (מנחות כד.) גבי עשרון שחלקו וגמעו אחד מהן והניחו בכלי ונעע מבול יום בטמאת מהו מי אמר שבע לה טומאה ולא נטמאת הטהור אע"ג דאם שניהם טהורים ונגע מבול יום באחד מהן שניהם ממאין דכלי מצרף מה שבאתו לקדש השתא דשבע לה טומאה לא מצטריף לו דילמא לא אמרי' שבע לה טומאה ומשום דהתם מספקא לן נקט פחות מכביצה:

קס"ד בגרגרי קשיא לחזקיה. ואלימא ליה ממתני' משום דהתם קופת הרוכלים אין בה גרגרי וכ"מ מדקתני ובה מינין הרבה ומשני באורגסי ובה מינין הרבה אורחא דמילתא נקט וכל המינין אחרים: לאו

יוצא בכזית, לענין שבת נמי בכזית, הבי השתא-התם מדאפקיה חוץ לחומת העזרה איפסיל ליה-ביוצא, אשבת לא מיחייב עד דמפיק ליה לרה"ר, הכא שבת וטומאה בהדי הדדי קאתיין: חזר והכניסו אינו חייב אלא כשיעורו: פשיטא? אמר אביי הכא במאי עסקינן כגון שזרקו לאוצר ומקומו ניכר מהו דתימא כיון דמקומו ניכר במילתיה קמייתא קאי קמ"ל מדזרקיה לאוצר בטולי בטליה: **מתני'** *המוציא אוכלין ונתנן על האסקופה בין שחזר והוציאן, בין שהוציאן אחד פטור מפני שלא עשה מלאכתו בבת אחת. קופה שהיא מליאה פירות ונתנה על אסקופה החיצונה אע"פ שרוב פירות מבחוץ פטור עד שיוציא את כל הקופה: **גמ'** האי אסקופה מאי: אילימא אסקופ' דה"ר פטור' הא קא מפיק מרה"י לרה"ר, אלא אסקופה דרה"י בין שחזר והוציאן בין שהוציאן אחד פטור' הא קא מפיק מרה"י לרה"ר? אלא אסקופה = כרמלית והא קמ"ל טעמא דנח בכרמלית הא לא נח בכרמלית = מיחייב מתני' דלא כבן עזאי דתניא *המוציא מתנות לפלטיא דרך סטיו חייב ובן עזאי פוטר: קופה שהיא מליאה כו': אמר חזקיה לא שנו אלא בקופה מליאה קישואין ודלועין אבל מליאה חרדל חייב אלמא קסבר אגד בלי לא שמיה אגד ר' יוחנן אמר אפי' מליאה חרדל פטור אלמא קסבר אגד בלי שמיה אגד, א"ד זרא מתני' דלא כחזקיה דיקא ודלא כר' יוחנן דיקא: לחזקיה לא דיקא דקתני עד שיוציא את כל הקופה טעמא דכל הקופה הא כל הפירות פטור אלמא קסבר אגד כלי שמיה אגד, כרבי יוחנן לא דיקא דקתני אע"פ שרוב פירות בחוץ טעמא דרוב פירות הא כל פירות אע"ג דאגידא קופה מגואי חייב אלמא קסבר אגד כלי לא שמיה אגד, ואלא קשיא? חזקיה מתרץ לטעמי' ור' יוחנן מתרץ לטעמיה-חזקיה מתרץ לטעמיה עד שיוציא את כל הקופה בד"א בקופה מליאה קישואין ודלועין אבל מליאה חרדל נעשה כמי שהוציא את כל הקופה וחייב ר"י מתרץ לטעמיה אע"פ שרוב פירות בחוץ ולא רוב פירות בלבד אלא אפילו כל פירות פטור עד שיוציא את כל הקופה מתחבי *המוציא קופת הרוכלין ונתנה על אסקופה החיצונה אע"פ שרוב מינין בחוץ פטור עד שיוציא את כל הקופה קס"ד בצררי-קשיא לחזקיה אמר לך חזקיה הכא במאי עסקינן באורגסי, מתיב רב ביבי בר אביי *הגונב כים בשבת חייב שכבר נתחייב בגניבה קודם שיבא לידי איסור שבת, היה מגרר ויוצא פטור שהרי איסור גניבה ואיסור שבת באין כאחד ואי סלקא דעתך אגד כלי שמיה אגד, קדים ליה איסור גניבה לאיסור שבת? אי דאפקיה דרך פיו הכי נמי, הכא במאי עסקינן דאפקיה דרך שליו, והאיכא מקום חלמה דאי

(אלא הדין בחב-ב) (דחיה)

(אין סיבה לה חמיר) (עשה לא לזרוק)

(דלא בשביה בשבת) (דלא נתערב עם השאר)

(אין מעיל)

(דלא בא נח בגמור)

(דגם בא נח בגמור)

(בתמיה)

*לטפסיה. תרתי קתני מתני' לא זו אף זו דסיפא [מוכחא] דקתני כל הקופה ולא קתני כל הפירות והכי קאמר אף על פי שרוב הפירות מבחוץ או אפילו כל הפירות מבחוץ גמי פטור עד שיוציא כל הקופה: **רוכלין**. מוכרי בשמים: **קס"ד בגרגרי**. סהיה בה לרוב של בשמים שחוקין דכי אפקה למקצת קופה נפיק בהפיה פורתא כמה לרוחות כולן וקתני פטור לגמרי אגד כלי שמיה אגד. תגודות שרשין תרוכין או קנה או קילופה של קנמון שהן תרוכין: **סגונב כים בשבת חייב**. בתשלומין ואע"פ שגדון בנפשו, שכבר נתחייב בגניבה בשעה שהגביה כים בגבית הכים: **היה מגרר ויוצא**. שלא קנאה אלא בהוצאה מבית הבעלים: **פטור**. מתשלומין: **אסרי איסור שבת כו'**. ובכתובות פריך לי דאפקיה לרה"ר איסור גניבה ליכא דרשות הרבים לאו מקום קנייה היא ומוקי לה בגדי רה"ר לי' נמי שלרוך ידו למטה מג' וקבלה: **קדים ליה איסור גניבה לאיסור שבת** - דכיון שהוציאו מקלתו דרך פיו ולענין שבת מפטר דאגידי גבי רשות היחיד על ידי הכלי: **דרך שוליו**. וכיון דלא מלי למשקל לא קני בהגבהה: **לא איכא מקום חלמה**. מקום התפירה שיכול לקרוע ולהוציא. חלמה שולדורא כמו בהטור והרומב (חולין קכג.) שאני טור דחלים:

מפקע

רב נסים גאון

דתם מדאפקיה חוץ לחומת העזרה איפסיל ליה ביוצא. עיקר זה בתורת כהנים שכל היוצא מן הקדשים חוץ למחיצתו נפסל ושרוף באש כמו שנאמר בפירש פטור (ויקרא ז) והבשר אשר יגע בכל ממא לא יאכל באש ישרף אין לי פטון שריפה אלא הממא והטהור ומנין לנשחטה בלילה שנשפך דמה חוץ לקלעים הלן והיוצא ת"ל לא יאכל כי קודש הוא כל שהוא קודש [פסול] פטון שריפה הבשר לרבות בשר הפגימי שהוא מותר והלא דין הוא הואיל והממא פסול והיוצא פסול מה הממא אם נטמא מקצתו כולו פסול אף היוצא אם יצא מקצתו יהא כולו פסול ת"ל והבשר לרבות בשר הפגימי שהוא מותר מיכן אמרו אבר שיצא מקצתו חוץ לחומה בפסחים תוחך עד שמגיע לעצם וקלף עד לפרק ותחירו מן הפרק ובמקדשין נודד כל מקום שהוא יוצא שאין בהם [משום] שבירת העצם ופרק כיצד צולין את הפסח (פסחים דף סב) שנינו הפסח שיצא או שנטמא ישרף מיד ואמרו בתלמוד בשלמא נטמא דכתיב והבשר אשר יגע בכל ממא אלא יוצא מנלן- אלא כל שפסולו בקדש בשריפה הלכתא נמירי לה:

המוציא

מסורת השס"ם

*שיפורן כגרוגרת. אם הוליאן לרה"ר בשבת: **נפמלי ליפמ'**. בכזית מיחייב דהא תמיכה הוצאה לענין איפסולי ביוצא דאי אכליה הוא עובר בלאו דכל שבקודש פסול בא הכתוב ליתן לא תעשה על אכילתו ואכילה בכזית: **פתן לאומה עוברים**. לחיקה החיל מלפני עזרה נעשים לו לעזרה נעשים שהיא בחוץ: **בשדי שדדי לפתיין**. דעד דאתכא וגלטרף עם השאר *(לא קבל טומאתו מן האויר דהא) לא הוי ביה שיעור: **פשיפא**. כיון דלא זרעיה בטליה ממתשבה קמייתא והוה ליה ככל אדם: **אמר אביי מתניתין-בשלא נמלרמלין בפירוש אלא שזרקו לאוצר עם פירותיו** והוו ביטול מתשבה מדלא אלגמיה לאוויה, ומיתגייה לאמריך כגון שמקומו ניכר שלא נתערב יפה עם השאר והרי הוא ניכר ביניהם: **פ"ד כיון דמקומו ניכר במילתא קמייתא קאי**. דהוה ליה כמאן דאלגמיה לאוויה: ה"ג קמ"ל מדזרקיה לאוצר בטולי בטליה: **מתני' על האסקופה**. בגמרא מוקי לה באסקופה כרמלית: **מלאכתו בבת אחת**. עקירה ממקום חיוב והנחה במקום חיוב (ו) [והכל] הוה ליה עקירה ממקום חיוב והנחה במקום פטור והדר עקריה ממקום פטור והנחיה במקום חיוב: **עד שיוציא**. כלומר אלא אם כן הוציא בראשונה כל הקופה וגמ' מפרש לה: **גמ' אי נימא דמיקופה רה"ר**. כגון גבוהה ט' ורחב ארבעה (ג) ורבים מכתפין עליו דחזיא לרבים לכתופי כדאמר בפ"ק (דף ח.): **רשות היחיד**. גבוהה י' ורחבה ד' כי חזר והוליאה ליחייב דאיכא עקירה מרה"י והנחה ברה"ר: **אלא אסקופה כרמלית**. מג' ועד ט' [ולא ט' בכלל] ואינה מקורה ורחבה ד': **הא לא נח מיחייב**. ואע"ג דהעבירו דרך כרמלית ולא אמר מהלך כעומד דמי ואיכא הנחת גופו דהוי כהנחת חפץ: **מתנות**. רה"י: **פלטיא**. רה"ר: **סטיו**. מקום מוקף לאלטבאות ליבד והוא כרמלית דלא בקעיה ביה רבים להדיא: **קישואין ודלועין**. שהן מרוכין ועדיין יש מהם בפנים וכל מה דאגיד לגואי כל דהו נגרגרין: שם מי דאסקיה בדרך פיו ס"נ. עי' בכרמ"ש ס"ל דכ"מ ס"ל דכ"מ סימן כג:

גליון השי"ס

גמ' אלמא קסבר אגד כלי שמיה אגד. עי' סמיים דף פס ע"ב תד"ה בגגרגרין: שם מי דאסקיה בדרך פיו ס"נ. עי' בכרמ"ש ס"ל דכ"מ ס"ל דכ"מ סימן כג:

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה מלאכתו וכו' במקום חיוב אבל הכא דהוו ליה: (כ) ד"ה אי נימא וכו' מרבעה. נ"ב ע"ל בפ"ק ד' מ"ז ס"ל דלא נמי' ד' אגד בין רחב בין קצר: (ג) ד"ה בטלאהקיפוליין וכו' אינהו טולה ס"ד:

נגיעות

רש"ל מ"ז ומיט מוכח דיל"ל דקלי לקבלת טומאה לטמא אחרים ומי' בטהרים ל"ל

רש"ל מ"ז ומיט מוכח דיל"ל דקלי לקבלת טומאה לטמא אחרים ומי' בטהרים ל"ל

ר"ל המוציא קופת האוכלין ובה מינין הרבה ונתנה טו' רש"ל ב"ב פו. סנהדרין עב. כתובות לא. [תוס' דב"ק פ"ס]

עין משפט נר מצוה

ז א ב מיי' פי"ד מהל' שבת הלכה יד:

ח ג ד מיי' פי"ב מהל' שבת הלכה יא:

ט ה מיי' פ"ג מהל' גניבה הל' ב סמ"ע מ"מ סי' שמ:

י ו מיי' פי"ג מהל' שבת הלכה יא:

רבינו חננאל

ולחם הפנים שיעורן כגרוגרת וקא דייק מינה רב נחמן דהא מפיק מן המקדש בשבת שתי הלחם ולחם הפנים אע"ג דמפסיל לענין יוצא בכזית לא קא מחייב לענין שבת בשבת עד דהוי כגרוגרת ואם איתא דכיון דאחשביה מיחייב ואע"ג דפחות משיעור הוה מחייב בשבת על בזית בהוצאת שתי הלחם ולחם הפנים ואהדר ליה רבא הכי השתא התם מדאפקיה חוץ לחומת עזרה איפסיל ליה ביוצא הדיין לא מחייב ליה לענין שבת כל עיקר עד דמפיק ליה לרה"ר אבל הכא לענין האי ביעא דהוא זרק כזית תרומה לבית ממא להשלים אוכל לבציצה שבת וטומאה בהדי הדדי קא אתיין ולא אישמשים: חזר והכניסו אינו חייב אלא כשיעור מ י ד ע ם דאחשביה והצניעו ואפקיה לצורך ואע"ג דלית ביה כשיעור הוצאה מחייב עליה כך מפיק ליה בשבת אי לא איכוין ליה כשיעור צורכיה וחזר והכניסו בחול אם חזר אח"כ לשבת אחרת והוציאו סתם לא מחייב עליה עד ד ה ו י ביה כשיעור הוצאה אא"כ הוא שחזר והכניסו בחורת מצניע אבל אם הכניסו סתם כגון שזרקו לאוצר אע"פ ששכנו(בו) [מקומו] ניכר הוא לא אמרינן כיון שהוא מכיר את מקומו במלתיה קאי וחייב על הוצאתו אלא במולילה בטליה להוציא הצנעה קמייתא והיינה בכל מידעם דלא מחייב עליה אלא בשיעורו: **מתני'** המוציא אוכלין ונתנן על האסקופה אם האסקופה שנתן עליה רה"ר [חייב] ואם רשות היחיד פטור הא אם חזר והוציאן מסנה לרה"ר חייב [אבל אם האסקופה כרמלית היא דרה"ר עומדת לפניה אם נתן האוכלין בכרמלית וחזר ועקרן מכרמלית והוציאן לרה"ר פטור] אבל אם לא נתן בכרמלית אע"פ שעברו מרה"י לרה"י דרך כרמלית חייב ואשמעינן מתניתין דלא כבן עזאי דתניא המוציא מתנות לפלטיא דרך סטיו חייב ובן עזאי פוטר ותוקי האסקופה מפורשין בגמ' דיציאות השבת היכי דייא רה"ר היכי דייא רה"י והיכי דייא כרמלית. קופה שהיא מליאה פירות ונתנה על האסקופה החיצונה אע"פ שרוב פירות מבחוץ פטור עד שיוציא את כל הקופה סבר חזקיה בקופה של קישואין ושל דלועין מתני' נתן מה שיצא כולן לחוץ יש בו שיעור גרוגרת חייב ואע"פ שהן בתוך הכלי ומקצת הכלי עדיין בפנים ויכול למושכו לפנים ולהכניסו ומסילא מה שהוא בחוץ נמשך עם הקופה ונכנס אע"פ שלא נגע בו אלמא קסבר חזקיה אגד כלי לאו שמיה אגד ואית ליה למידק מן מתניתין הרין א"ד דיוא דתנן אע"פ שרוב פירות מבחוץ פטור רובה של קישות ורובה של דלעת אבל אם הקישות כולה בחוץ חייב ואע"פ שהוא בתוך הכלי ומקצת הכלי בפנים ור' יוחנן סבר אפילו קופה מליאה חרדל ויצא רובה לחוץ כיון שהוא מפורצת ואית ליה בדפאני אינד כלי שמיה אינד ועדיין אגודה היא לפנים ופטור עד שתנתק כולה לחוץ חייב מן

מדנה

מ"ב ה"ד מ"ב ע"ל אמ' הגזר ע"ל אסקופה דמתנתנו

נוטא אגד בלי מדנה

חזקיה/ר' יוחנן מח' אי אגד כלי שמיה אגד

(תוי נוטא) הגונב כים בשבת